

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **„EURO-TRANS“ Firma Produkcyjno Handlowo-Uslugowa, P. B.**
sídlem Lukowa 361, 23412 Lukowa, Polská republika
zastoupený advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 6774-2/2018-900000-317, ze dne 9. 4. 2018, ve věci náhrady nákladů za zničení surového tabáku

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 11. 6. 2018 navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „celní orgán prvního stupně“) č. j. 21469-14/2017-570000-12, ze dne 21. 11. 2017. V citovaném rozhodnutí ze dne 21. 11. 2017 stanovil celní orgán prvního stupně žalobci podle § 42e odst. 3 zákona číslo 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), povinnost uhradit náklady za zničení surového tabáku ve výši 287 536 Kč, u kterého dříve rozhodl o jeho zajištění a zabrání. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné.
2. Žalobce v žalobě nejprve zrekapituloval svou skutkovou verzi ze správního řízení, podle které uzavřel v postavení prodávajícího se společností MALION s.r.o. jako kupující dne 22. 3. 2016 kupní smlouvu, jejímž předmětem byl převod vlastnického práva k surovému tabáku, který kupujícímu následně ve dnech 29. 3. 2016 a 30. 3. 2016 dodal. Zbývající tabák, který mu zbyl, prodal společnosti BIG Capital s.r.o. S ohledem na trvající zájem této společnosti o další tabák a na pochybnosti žalobce ohledně schopnosti kupujícího MALION s.r.o. zaplatit kupní cenu, se podle skutkové verze žalobce zástupci všech dotčených subjektů dohodli dne 30. 3. 2017 (*podle smlouvy založené ve správním spise se jednalo o rok 2016 – poznámka krajského soudu*) na zrušení kupní smlouvy uzavřené dne 22. 3. 2016 a na uzavření nové kupní smlouvy mezi žalobcem jako prodávajícím a společností BIG Capital s.r.o. jako kupujícím, jejímž předmětem byl převod vlastnického práva k surovému tabáku (původně prodanému společnosti MALION s.r.o.) na nového kupujícího, který si dopravu do skladu v Horní Suché zajistil sám. Žalobce tak v žalobě setrval na svém právním názoru, podle kterého je vlastníkem zadrženého tabáku společnost BIG Capital s.r.o., které tak měla být uložena náhrada nákladů za jeho zničení. Žalobce oběma celním orgánům vytkl nesprávnou interpretaci § 42d odst. 3 zákona o spotřebních daních a skutečnost, že se odmítly zabývat vlastnictvím předmětného tabáku, a to jak v řízení o jeho zabrání, tak v řízení o stanovení povinnosti uhradit náklady za jeho zničení. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce v jeho nedostatečném odůvodnění, ve kterém se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami ohledně vlastnictví surového tabáku a dále s námitkou, že ve skladu v Horní Suché skladovala předmětný tabák společnost BIG Capital s.r.o. jako jeho vlastník, a tabák tak byl zjištěn u této společnosti a nikoliv u žalobce.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Žalovaný především nesouhlasil s námitkou žalobce, že by se otázkou vlastnického práva k zajištěnému surovému tabáku nezabýval. Žalovaný poukázal na to, že žalobce až v odvolání proti rozhodnutí o zabrání surového tabáku tvrdil okolnosti prodeje tabáku společnosti MALION s. r. o., o zrušení této transakce a o následném prodeji totožného zboží společnosti BIG Capital s. r. o. Celní orgány přitom již v předchozí fázi uzavřely otázku vlastnického práva konstatováním, že se v řízení nepodařilo prokázat vlastnické právo k zajištěnému surovému tabáku žádnou osobou, a proto taky rozhodly o jeho zabrání. V odvolacím řízení proti rozhodnutí o zabrání surového tabáku bylo uzavřeno, že

žalobce byl v rozhodné době skladovatelem surového tabáku zajištěného v areálu v Horní Suché, který skladoval pro jiný účel, než je výroba tabákových výrobků s tím, že žalobce svou skutkovou verzi nijak neprokázal. Pravomocné rozhodnutí o zabrání tabáku se stalo podkladem pro navazující rozhodnutí o stanovení nákladů za jeho zničení. Podle žalovaného již za této situace nebylo možné v rámci rozhodování o stanovení nákladů za zničení zajištěného surového tabáku (u něhož bylo rozhodnuto o zabrání) vybočit z těchto kolejí a stanovit tyto náklady vlastníku zajištěného surového tabáku, který nebyl znám v době do nabytí právní moci rozhodnutí o zabrání a není ani nyní znám, resp. jehož vlastnictví nebylo ani s odstupem času prokázáno. Žalovaný nadto dodal, že věrohodnost žalobcovy verze zpochybňuje rovněž fakt, že ji žalobce uplatnil až v průběhu odvolacího řízení proti rozhodnutí o zabrání surového tabáku.

4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že celní orgán prvního stupně rozhodl dne 18. 8. 2016 o zajištění (cca) 240 000 kg surového tabáku žalobci a o jeho uskladnění mimo dosah žalobce. V odůvodnění rozhodnutí celní orgán prvního stupně uvedl, že při provádění kontrolní činnosti hlídka zjistila, že se ve skladu v Horní Suché pronajatém žalobci nachází velké množství surového tabáku, který je částečně volně ložený na podlaze, jeho další velké množství je uloženo v kartonových krabicích a část je uložena v pytlích. Žalobce podle odůvodnění rozhodnutí telefonicky hlídce sdělil, že je na dovolené. Z odůvodnění rozhodnutí o zajištění se dále podává, že žalobce podle evidence není registrován jako osoba skladující surový tabák a že neskladuje tabák za účelem výroby tabákových výrobků. Celní orgán prvního stupně uzavřel, že jsou splněny podmínky pro zajištění surového tabáku stanovené v § 134zcc odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Následně celní orgán prvního stupně rozhodl dne 10. 4. 2017 o zabrání zajištěného tabáku (č. j. 21469/2017-570000-12). V odůvodnění rozhodnutí o zabrání celní orgán prvního stupně zrekapituloval dosavadní skutkový stav a obsah vyjádření žalobce ze dne 23. 12. 2016, který před vydáním prvostupňového rozhodnutí uvedl, že pro dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie z Polské republiky splnil veškeré zákonné požadavky uložené právním řádem tohoto státu a k prokázání svých tvrzení navrhl provést dožádání u příslušného orgánu finanční a celní správy Polské republiky a dále výslech P. B. Celní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí ze dne 10. 4. 2017 konstatoval, že když došlo k porušení právního řádu České republiky, tak není důležité, zda došlo k porušení právního řádu Polské republiky, a proto by bylo provedení důkazů o dodržení právního řádu Polské republiky nadbytečné. Za podstatné považoval, že podle § 134zz odst. 1 zákona o spotřebních daních skladovat surový tabák pro jiný účel, než výrobu tabákových výrobků, nesmí jiná osoba, než která je registrovaná k jeho skladování. Celní orgán prvního stupně vzal za prokázané, že žalobce v pronajatých skladovacích prostorách skladoval surový tabák, že není registrován k jeho skladování a že tabák nebyl skladován za účelem výroby tabákových výrobků. S odkazem na § 42d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních pak uzavřel, že ve věci nebylo rozhodnuto o uvolnění surového tabáku, a protože nebyl zjištěn jeho vlastník, rozhodl o jeho zabrání. Proti rozhodnutí o zabrání podal žalobce odvolání. V odvolání poprvé přestřel skutkovou verzi o prodeji zajištěného surového tabáku společnosti BIG Capital s. r. o. (viz výše). O odvolání rozhodl žalovaný tak, že prvostupňové rozhodnutí částečně změnil v záhlaví (ohledně odkazu na zákonná ustanovení) a ve zbytku jej potvrdil, včetně samotného výroku o zabrání. V odůvodnění odvolacího rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že se sice nabízí logický závěr, podle kterého žalobce může být vlastníkem zajištěného surového tabáku, přesto ponechal v platnosti výrok o jeho zabrání s tím, že žalobce je osobou, která tabák

skladovala (aniž by měl postavení registrované osoby skladující surový tabák). Rozhodnutí o zabrání sporného tabáku nabylo právní moci dne 11. 9. 2017 (zjištěno z informace žalovaného datované stejným dnem).

5. Po právní moci rozhodnutí vydal správní orgán prvního stupně dne 21. 11. 2017 rozhodnutí o stanovení náhrady za zničení surového tabáku, ve kterém uložil žalobci povinnost uhradit náhradu nákladů za jeho zničení ve výši 287 536 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání uváděl obdobné námitky s těmi, které následně uplatnil v žalobě. Žalobce především setrval na verzi o tom, že vlastnické právo k zajištěnému tabáku svědčí společnosti BIG Capital s. r. o. a že ačkoliv byl nájemcem skladu v Horní Suché, ve kterém byl zajištěn předmětný surový tabák, materiálně zde surový tabák skladoval jeho vlastník BIG Capital s. r. o. Tento vlastník s tabákem nakládal, dával pokyny k vyskladnění, resp. prováděl jeho vyskladnění, a to bez vědomí žalobce. Správce daně tak podle odvolání nezjistil surový tabák u žalobce, nýbrž u jeho vlastníka BIG Capital s. r. o. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím způsobem uvedeným v úvodní části tohoto rozsudku. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobcovy skutkové verze o nakládání se surovým tabákem a o převodech vlastnického práva, již byly vypořádány a pravomocně uzavřeny v řízení o zajištěném surovém tabáku. Předmětem řízení proto již není a ani nemůže být dokazování k otázce vlastnického práva a okamžiku jeho přechodu na konkrétní subjekt, která již byla jednoznačně pravomocně vyřešena se závěrem, že vlastnictví k zajištěnému surovému tabáku nebylo prokázáno, neboť vlastníka se nepodařilo zjistit. Rozhodnutí o zabrání surového tabáku představuje podle odůvodnění napadeného rozhodnutí „sběrnou“ kategorii dopadající právě na případy, kdy byl porušen zákon o spotřebních daních a kdy zároveň nelze rozhodnout o propadnutí surového tabáku, neboť se nepodařilo zjistit jeho vlastníka. Naopak předmětem právě probíhajícího řízení je stanovení nákladů za zničení zajištěného surového tabáku, ve kterém již správní orgány nejsou povinny zkoumat vlastnické právo k zajištěným (a následně propadlým nebo zabraným) vybraným výrobkům, nýbrž právě na základě výsledku řízení o zajištěných vybraných výrobcích stanoví náhradu nákladů za zničení buď vlastníku (bylo-li rozhodnuto o propadnutí) nebo osobě, u níž byly vybrané výrobky zjištěny (bylo-li rozhodnuto o zabrání). Na závěr žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se žalobce v řízeních předcházejících stanovení náhrady nákladů za zničení zajištěných vybraných výrobků k surovému tabáku hlásil, nepopíral evidentní vztah k prostoru, kde byl zajištěný surový tabák zjištěn a v průběhu celého řízení vysvětloval okolnosti dovozu surového tabáku do České republiky, s nímž obchodoval, proto uzavřel, že odvolatel je osobou, u níž byly vybrané výrobky zjištěny, a tedy osobou, již se předepíše k úhradě náklady za zničení zajištěného surového tabáku, ohledně kterého bylo rozhodnuto o zabrání postupem podle § 42d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních ve spojení s § 134zcc odst. 3 téhož zákona. Proto žalovaný ani pro nadbytečnost neprováděl žádný z důkazů navržených žalobcem k otázce nakládání se surovým tabákem a převodu vlastnického práva na subjekty MALION s. r. o. a BIG Capital s. r. o.
6. Krajský soud po ověření, že žaloba byla podána včas podle § 72 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou, že je přípustná a projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), se závěrem, že žaloba důvodná není.

7. Krajský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je zejména takové odvolací rozhodnutí, u něž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení. V přezkoumávané věci se však o takovou situaci nejedná. Žalovaný uvedl, z jakých úvah vycházel a proč se nezabýval otázkou vlastnického práva k zabranému tabáku, kterou již považoval za vyřešenou z předchozího řízení. Ostatně i z žaloby je zřejmé, že žalobce pochopil nosné důvody napadeného rozhodnutí, jakož i to, z jakých důvodů se žalovaný otázkou vlastnictví zabraného zboží nezabýval, když celá žaloba je vybudována na rozporování výkladu § 42d odst. 3 zákona o spotřebních daních zaujatého žalovaným. Nesouhlas žalobce s právním názorem vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, i kdyby byl opodstatněný, však nepřezkoumatelnost rozhodnutí nepředstavuje. Jiné vady, které by měly za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ať již pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost, se z žaloby nepodávají a ani krajský soud v napadeném rozhodnutí neshledal žádné takové vady, které by mu bránily v přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů. Krajský soud proto přistoupil k věcnému posouzení žalobních námitek.
8. Podle § 134zz odst. 1 zákona o spotřebních daních platí, že surový tabák, který je skladován pro jiný účel než výrobu tabákových výrobků, nesmí skladovat jiná osoba než registrovaná osoba skladující surový tabák.
9. Podle § 42d odst. 3 zákona o spotřebních daních se propadnutými nebo zabranými vybranými výrobky naloží způsobem stanoveným zvláštními právními předpisy nebo se tyto výrobky zničí; propadnuté nebo zabrané tabákové výrobky se zničí vždy. Zničení vybraných výrobků se provede na náklady původního vlastníka, popřípadě osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny.
10. Skutkové okolnosti posuzované věci se v podáních účastníků z větší části rozcházejí. Nebylo však sporné, že žalobce byl nájemcem skladu, ve kterém byl předmětný surový tabák zjištěn, že žalobce není registrován k jeho skladování, jakož i že tabák byl skladován za jiným účelem, než je výroba tabákových výrobků. Nebylo rovněž sporné, že ohledně předmětného tabáku bylo nejprve rozhodnuto o jeho zajištění podle § 134zzc odst. 1 zákona o spotřebních daních a následně pravomocně rozhodnuto o jeho zabrání podle § 42d odst. 1 písm. b) téhož zákona, a to v obou případech vůči žalobci. Zpochybněna nebyla v žalobě ani výše nákladů za zničení surového tabáku. Uvedené závěry žalovaného nebyly v rámci žalobních bodů napadeny, navíc mají oporu ve správním spise, proto z nich také krajský soud vychází. Jádrem sporu a v podstatě jedinou spornou zůstala otázka, zda a nakolik byly celní orgány povinny se v řízení o náhradě nákladů za zničení předmětného surového tabáku zabývat otázkou jeho vlastnictví a zda celní orgány správně určily žalobce jako osobu, u které byl sporný tabák zjištěn.
11. Rozhodnutí o stanovení náhrady nákladů za zničení surového tabáku ze zákona navazuje na rozhodnutí o jeho propadnutí, či zabrání, které mu musí ze zákona předcházet. Rozhodnutí o zabrání (propadnutí) pak tvoří nejen procesní podmínku pro to, aby bylo možné účastníku řízení uložit povinnost k náhradě nákladů za zničení vybraných výrobků, popř. za jejich zničení, ale v rozsahu otázek, které v něm byly vyřešeny, má také povahu rozhodnutí o předběžných otázkách, kterým jsou celní orgány při dalším rozhodování vázány (§ 99 odst. 1 věta první daňového řádu), a protože pravomocné

rozhodnutí o zabrání výrobků podle § 42d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních lze samostatně napadnout správní žalobou, vychází z nich při soudním přezkumu navazujícího rozhodnutí o stanovení náhrady nákladů za jejich zničení také správní soud (§ 52 odst. 2 věta za středníkem s. ř. s.). Při rozhodování o zabrání, či propadnutí zajištěných vybraných výrobků zkoumají celní orgány v první řadě, zda jsou dány podmínky pro jejich uvolnění podle § 42c zákona o spotřebních daních a nejsou-li tyto podmínky splněny, rozhodnou buď o jejich propadnutí, nebo o zabrání v závislosti na tom, zda je znám jejich vlastník. O propadnutí zajištěných vybraných výrobků podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních lze totiž rozhodnout pouze tehdy, pokud je jejich vlastník známý. Panují-li o vlastníkovi zajištěných vybraných výrobků (u kterých nebylo rozhodnuto o uvolnění) pochybnosti, rozhodne celní orgán o jejich zabrání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Afs 196/2018 – 42; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz). V rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání zajištěných vybraných výrobků je tak vyřešena předběžná otázka o tom, zda je znám vlastník předmětných výrobků, nebo jsou o něm důvodné pochybnosti a toto rozhodnutí tak do značné míry předurčuje, zda a komu bude povinnost k náhradě nákladů za zničení uložena.

12. Po promítnutí shora uvedených obecných závěrů do poměrů projednávané věci krajský soud konstatuje, že ohledně sporných výrobků bylo pravomocně rozhodnuto o jejich zabrání, protože celní orgány měly důvodné pochybnosti o jejich vlastníkovi. Pokud z tohoto pravomocného rozhodnutí celní orgány následně vycházely také při rozhodování o uložení povinnosti k náhradě nákladů za jejich zničení, postupovaly zcela v souladu s § 99 odst. 1 daňového řádu, obzvlášť za situace, kdy žalobce ohledně vlastnického práva pouze opakoval své námitky z předchozího řízení o zabrání (resp. řízení o zajištění surovém tabáku).
13. Stejně tak celní orgány podle přesvědčení krajského postupovaly správně, když určily žalobce jako osobu, u které byl sporný tabák zjištěn. Také v tomto směru je určující především výrok rozhodnutí o zabrání, který směřoval vůči žalobci. Krajskému soudu není známo, že by rozhodnutí o zabrání tabáku bylo napadeno správní žalobou, natož, že by bylo zrušeno a za situace, kdy žalobce v odvolání proti rozhodnutí o stanovení náhrady nákladů za zničení pouze opakoval své námitky z odvolání proti rozhodnutí o zabrání, celní orgány nepochybily, pokud již dále důkazně neprověřovaly tvrzení žalobce o uzavření kupních smluv, resp. o následném zrušení jedné z nich a naopak vycházely z pravomocného rozhodnutí o zabrání, na jehož odůvodnění odkázaly. Ze stejných důvodů ani krajský soud neshledal důvody pro doplnění dokazování o listiny, které měly prokázat prodej tabáku (kupní smlouvy ze dne 22. 3. 2016, 29. 3. 2016 a 30. 3. 2016).
14. Krajský soud dodává, že v rozhodnutí o zabrání dospěl žalovaný k závěru, že žalobce byl skladovatelem sporného tabáku. Výkladem a porovnáním osoby „skladovatele“ a „osoby, u které byly výrobky zjištěny“, se pro účely zákona o spotřebních daních již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Afs 45/2018 – 44, ve kterém konstatoval, že *„Jsou-li vybrané výrobky umístěny v prostoru, který patří konkrétní osobě, ta ho využívá a výrobky se tam nedostaly bez jejího vědomí (protiprávně), vycházejí celní orgány důvodně z toho, že u této konkrétní osoby byly výrobky zjištěny.“* Tamtéž dodal, že vztah takové osoby k vybraným výrobkům nemusí být zdaleka tak těsný jako u skladovatele, tj. není nutné, aby žalobce měl nad vybranými výrobky uloženými v jeho

prostorách faktickou či právní moc. Pokud tedy byl žalobce v pravomocném rozhodnutí o zabrání výrobků určen jako jejich skladovatel, tím spíše se jedná o osobu, u které byly výrobky zjištěny a které má být předepsána k úhradě náhrada za jejich zničení.

15. Závěrem krajský soud dodává, že cílem řízení o zajištění vybraných výrobků, jakož i navazujících fází, není definitivně zjistit a určit jejich skutečného vlastníka, nýbrž prokázat, zda s nimi (ne)bylo nakládáno některým ze způsobů uvedených v § 42 odst. 1 a 2 zákona o spotřebních daních, popř. § 134zz téhož zákona a v kladném případě přijmout odpovídající opatření. Krajský soud ověřil, že v předmětné věci se celní orgány otázce určení povinné osoby, které byly sporné výrobky zabráný a které má být předepsána náhrada nákladů za jejich zničení, věnovaly v rozsahu dostačujícím pro účely daných řízení. Lze připomenout, že sporný surový tabák byl zjištěn ve skladu, jehož nájemcem byl žalobce, žalobce nezpochybňoval, že se do skladu dostal s jeho vědomím (to dokonce odpovídá i jeho skutkové verzi) a až do podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o jeho zabrání nijak svůj vztah k němu nezpochybňoval, přestože se již v této fázi k věci vyjadřoval (viz vyjádření žalobce ze dne 23. 12. 2016, jehož obsah byl konstatován v rámci zjištění ze správního spisu). Uvedené skutečnosti jsou podle přesvědčení krajského soudu dostačující k tomu, aby pro účely rozhodování o náhradě nákladů za zničení tabáku byl žalobce právně kvalifikován jako osoba, u které byl sporný tabák zjištěn.
16. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky shledal jako nedůvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu, který předcházel jeho vydání, neshledal žádné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému podle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto krajský soud žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení
k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 31. července 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu